

achievements of Karl Barth and Karl Rahner in the world science and the lack of their study in Ukraine make to fix the situation existing in native science. K. Barth suggested a new understanding of God's revelation. Stepping aside from somewhat traditional views of M. Luther and J. Calvin, he talked about three stages of the revelation comprising Christ, Scripture and Tradition of the Church. The last two, he believed, derived from the first as they are recorded and transmitted to future generations of God's self-revelation in Christ. Thus, Christ became the central figure in K. Barth's concept. Getting deeper into the Christological mystery, theologian built his future thoughts. Such beginning of thoughts was important primarily due to the fact that Liberal theologians easily sacrificed dogma of the divinity of Christ to achieve their chimerical objectives. K. Rahner completely agreed with K. Barth on the need for modernization of terminological expression of Trinitarian theology and also thought it is appropriate to talk more about the mode of existence of God rather than individual.

Key words: Barth, Rahner, Theology, Trinitarian theology, Catholicism, Protestantism

Надійшла до редколегії: 27.03.2014

УДК [316.613:159.923.2]:316.7

О. Б. Сінькевич

Львівський національний університет імені Івана Франка

НАРАТИВНА ПЕРСОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ В ДОБУ МАСОВОЇ КУЛЬТУРИ

Аналізуються причини та наслідки кризи персональної ідентичності в сучасну епоху. Визначається історична роль нараційного дискурсу у формуванні ідентичності та особливості прояву наративних стратегій самоідентифікації в наш час. Розглядається специфіка конструювання наративної ідентичності під впливом мейнстріму масової культури. Доводиться безперспективність пасивного відтворення тиражованих масовою культурою образів і необхідність активного і відповідального творення власного Я.

Ключові слова: ідентичність, ідентифікаційна стратегія, наратив, масова культура

В сучасних умовах культурно-цивілізаційної кризи відбувається трансформація в структурі індивідуальної та колективної ідентичності, з'являються нові чинники та інститути ідентифікації та відроджуються в нових іпостасях традиційні, ідентичність втрачає чітку конфігурацію, стає більш складною, мінливою. Це повною мірою стосується й персональної ідентичності

Персональна ідентичність – це здатність сприймати себе як цілісного на фізичному та ментальному рівні, автономного, самодостатнього, унікального, активно діючого і відповідального суб'єкта, відкритого до спілкування з іншими людьми [2, с. 55]. Персональну ідентичність характеризують як постійність особистості у просторі і часі, становлення котрої відбувається в ході соціальної взаємодії, як «Я-тут-і-тепер-серед людей-зі своїм минулим» [11, с. 134].

Проблема персональної ідентичності присутня вже в античній філософії, де вона була предметом зацікавлення Парменіда, Сократа, Платона, Арістотеля. Питання «Хто Я?» поставив у своїй «Сповіді» Августин. Природу і сутність ідентичності намагались пояснити Р. Декарт, Д. Локк, Д. Юм. З різних методологічних позицій її досліджували представники німецької класичної філософії І. Кант, Й.Г.Фіхте, Ф.В. Шеллінг, Г.В.Ф. Гегель.

У ХХ ст. питання про персональну ідентичність, її сутність, необхідність, шляхи формування виділилось в окрему проблему. Характеристика Я, його взаємовідносин з Іншим розглядалось в працях М. Бубера, Е.Гусерля, Ж.-П. Сартра, М. Гайдеггера. Стратегії конструювання самоідентичності досліджували М. Кастельс, П. Бергер, П. Бурдьє, А. Гідденс, І. Гофман, Т. Лукман, Ю. Габермас, В. Хесле. Серед українських вчених, які зробили значний внесок у дослідження проблем ідентичності, слід згадати Н. Яковенко, В. Ляха, В. Андрущенко, М. Степико, Н. Козловца, Н. Пелагашу.

Однак незважаючи на наявність значного корпусу зарубіжних та вітчизняних досліджень проблема персональної ідентичності залишається однією з найбільш складних для розуміння та інтерпретації і разом з тим однією з найбільш актуальних.

Її актуальність обумовлена самим характером сучасної доби, котру визначають як добу соціокультурних та парадигмальних трансформацій і котра в силу цих своїх

характеристик обумовила виклики цілісності Я.

Сучасна людина, постійно приміряючи на себе різні соціальні ролі, слідуючи різним ідейним віянням та модним трендам, опинилась у «лабіринті ідентичностей». Американський психіатр Р.Дж. Ліфтон назвав цей стан «протеївською ідентичністю»: ідентичність не може залишатись стабільною, і людина стає подібною до античного божества Протея, котрий постійно змінював свій вигляд.

Ця «плинність» ідентичності обумовлена рядом причин. Одна з них – це глобалізація, взаємодія і взаємопроникнення культур, внаслідок чого людина почувається «громадянином світу» і втрачає відчуття коренів, зв'язків з традиційними суспільними інститутами, котрі виконували роль механізмів ідентифікації. З'явилося багато нових культурних символів, котрі за допомогою засобів масової інформації долають національні кордони, дозволяючи кожному індивіду відчувати зв'язок не лише зі своїм ближнім, а й з усім людством. У цих умовах людина вже не може почувати себе автономною, замкненою монадою [6].

Кризу персональної ідентичності обумовила й переоцінка цінностей, які завжди слугували основою ідентифікації.

Викликом Я стала масова культура, продуктом котрої є масова людина. Не вдаючись до детального аналізу цього феномену, зазначимо, що людина, сформована масовою культурою, опинилась в ситуації, яку З. Бауман характеризує таким чином: «Якщо бути індивідом нині означає бути таким, як інші, то, можливо, бути унікальним індивідом парадоксальним чином означає відмову бути індивідом? Хоча це неприродно і дивно, але саме відсутність бажання бути особистістю (в час, коли всі хочуть бути особистістю) дарує нам цю можливість» [19, с.29].

В сучасних умовах людині надзвичайно складно створити певний образ Я: його структура, яка включає багато різних Я-образів, стає такою складною, якою не була ніколи раніше: чим більше Я-образів, тим складніше зберігати їх взаємозв'язок та відчуття приналежності до єдиного комплексу Я. Нормальна ідентичність являє собою збалансовану систему Я, де всі Я-образи пов'язані між собою та сприймаються індивідом як такі, що належать йому та відображають частину його свідомості. Кризова ідентичність виявляється як порушення цих зв'язків і цієї цілісності [15].

Отже, проблема персональної ідентичності становить один з важливих аспектів сучасного філософського дослідження. В руслі цієї проблеми актуальним є питання ідентифікаційних стратегій, які застосовує сучасна людина в процесі формування своєї персональної ідентичності

Дана стаття має на меті розглянути одну з цих стратегій – наративну.

Реалізація цієї мети передбачає вирішення таких завдань:

- виявити та обґрунтувати роль наративу в конструюванні персональної ідентичності;
- дати характеристику наративної стратегії самоідентифікації;
- розглянути сучасні форми вияву цієї стратегії.

Наратив (лат. *narrare* – мовний акт, тобто вербальний виклад на відміну від уявлення) визначають як поняття філософії постмодернізму, котре фіксує процесуальність самоздійснення як спосіб буття оповідного тексту.

І хоча це поняття набрало особливої популярності саме в наш час, варто згадати, що воно має давню історію.

В античному світі поняття *narratio* використовувалось як технічний термін, котрий позначав частину промови оратора, що слідувала за проголошеною тезою. Буквальне тлумачення слова наратив в сучасній мові (англ. та фр. *narrative*) – розповідь, оповідь, оповідання, здатність розповідати про події в осмислено організованій послідовності.

Наратив – це особливий, притаманний людині принцип самоорганізації свідомості, спосіб осмислення світу, модель його «експериментального освоєння» і одночасно специфічно людський модус буття. [5]. Наративний погляд на світ є природним для людини: ми намагаємось пізнати його, накидаючи на нього «наративну сітку», розташовуючи події за просторово-часовим принципом, поєднуючи їх причинно-наслідковими зв'язками, вибудовуючи розповідь про нього, в якій є

початок, розвиток та закінчення, розповідь, яка укладається в певну цілісність, а самих себе та інших бачимо її героями. Наша здатність розповідати історії – головний спосіб упорядкувати та осмислити оточуючий світ. Наративи відіграють роль лінз, крізь які незалежні елементи існування розглядаються як взаємопов'язані частинки цілого. Вони задають параметри повсякденності та визначають правила і способи ідентифікації об'єктів, котрі підлягають включенню у дискурсивний простір [10].

Таким чином, наратив являє собою найважливіший механізм упорядкування людського досвіду, спосіб розуміння та пояснення дійсності.

Виникнення та розвиток оповіді мало надзвичайно важливе значення для розвитку людини і культури: будучи найважливішим способом оволодіння часовою складовою життя, оповідь сформувала здатність бачити світ в його сюжетному (подієвому) аспекті.

«Наративне знання» має універсальне розповсюдження: воно присутнє як у повсякденній свідомості, так і в художній практиці, антропології, соціології, філософії.

Протягом історичного розвитку культури сформувались різноманітні форми наративу. «Одним з проявів формування людиною культури було творення нею різних нараційних форм – від міфів, казок чи легенд до оповідань і коміксів,» – пише польський дослідник Б. Башчак [18, с. 125-126]. Найяскравішою з нараційних форм є література, котра слугує своєрідною моделлю для всіх інших: будь-який нелітературний дискурс функціонує відповідно до притаманних їй принципів [5].

Наративний дискурс відіграє важливу роль і у формуванні ідентичності.

Оповідь – це не реальне життя, а його мовна конструкція, яка має надзвичайно важливе значення, з одного боку, для організації комунікативного впливу, з іншого – для самоусвідомлення. «Єдність Я міститься в єдності наративу, котрий пов'язує воєдино життя від народження до смерті як належить в наративі – від початку до кінця,» - вважає А. Макінтайр [8, с. 278].

Оповідь дала людині можливість сприймати себе в третій особі, адже для її побудови необхідний погляд ззовні, зі сторони, з точки зору іншого – реального чи уявного двійника.

Оповідь дарує людині відчуття свободи по відношенню до власного життя: відділяючись від нього, вона певним чином обробляє свій життєвий досвід, воскрешаючи з нього те, що вважає необхідним для свого майбутнього, і зрікаючись того, що було помилкою.

Обґрунтування фундаментальної ролі оповіді про життя людини в процесі ідентифікації міститься в творі Г. Арендт «Становище людини» [1]. У її філософському вченні «наративність» - це спосіб індивідуалізації Я та ідентифікації його дій. «Що?» дії та «Хто?» агента (діючої особи) взаємопов'язані в процесі ідентифікації: ідентифікувати дію – означає розповісти історію її початку, розгортання, занурення у мережу відносин, котра створюється діями та розповідями інших. Дія, хоча й спрямована на досягнення певної мети, завжди слугує ще й засобом репрезентації homo agens, розкриття його ідентичності.

Найбільш повно і послідовно роль наративу в конструюванні ідентичності проаналізована працях П.Рікера [12 ; 13 ; 14].

За твердженням філософа, персональна ідентичність – це не якась природна даність свідомості, а результат опосередкування оповідями, наративами, через посередництво яких людина заявляє про себе. Як вважає П. Рікер, оповідна, або наративна, ідентичність особистості коливається між тотожністю і самістю. Під тотожністю він розуміє «перманентність незмінної субстанції», котрої не змінює час і котра притаманна характеру індивіда; самість же – це ідентичність, відкрита до змін під впливом зовнішніх та внутрішніх чинників. Цю ідентичність людина вибудовує сама, орієнтуючись на існуючі в культурі норми, ідеали, моделі, виявляючи при цьому себе як відповідальна та моральна особистість, котра здатна бути господарем по відношенню до самої себе, власних бажань та можливостей. Така зріла особистість конституюється на основі предикації «хто?»: хто говорить? хто діє? про кого розповідає історія? хто несе відповідальність? Саме етична

відповідальність, на думку філософа, увінчує піраміду людських діянь.

Вчинки, досвід та психологічні риси людини стають частиною її ідентичності завдяки тому, що вони укорінюються в історію її життя, котра розповідається. і котра триває протягом усього життя. Рікер вважає, що протягом всієї оповіді з притаманною їй єдністю та цілісністю (початок, середина, кінець) людина зберігає свою ідентичність, котра узгоджується з ідентичністю оповіді.

Важливою рисою оповіді є те, що в ній людина розповідає про себе в третій особі і що вона є героєм цієї історії («героєм є хтось, про кого розповідають»). Життєва історія підводить нас до розуміння подвійного характеру ідентичності: людина постійно залишається самою собою, містить у собі «якусь непорушну основу, котра не підвладна часовим змінам», і разом з тим постійно змінюється, збагачуючись новим досвідом; історія життя індивіда постійно оновлюється, колишні наративи заперечуються, виправляються, доповнюються новими, історія виростає з історії. Одним з парадоксів персональної ідентичності є те, що в будь-який момент ми є однією і тією ж особою і разом з тим чимось відмінним від того, чим ми були колись. Таким чином, наративна ідентичність вибудовується за принципом герменевтичного кола: від життя через зустріч світу з світом суб'єкта знову до життя, в яке Я вносить нове уявлення про себе та нові цінності.

Наратив є засобом «дискурсивного самопояснення», необхідного для того, щоб за його допомогою скоординувати уявні проекти свого Я, в котрих узгоджуються вимоги соціального порядку та практика індивідуального життя Я [5]. Завдяки наративу відбувається засвоєння стереотипів рольової поведінки та моральних цінностей, які формуються в певному соціокультурному середовищі, та виявлення тих аспектів Я, котрі до того не знаходили свого вияву.

Наративна ідентичність – це співвіднесення індивіда з самим собою за допомогою певних практик, це біографічна стратегія, в рамках котрої людина визначає себе, звертаючись до свого минулого, власних переживань, спогадів. Разом з тим, розуміння «проявів життя» індивіда можливе лише за умов розуміння духовного світу відповідної епохи, сформованого цією епохою стилем життя. Отже, говорячи про персональну ідентичність сучасної людини, необхідно виходити з того, що наша епоха характеризується домінуванням масової культури, поширенням тих ціннісних пріоритетів, котрі обумовлені її мейнстрімом – набором загальноприйнятих, широко вживаних культурних стандартів. Саме в цьому ракурсі і звернемося до аналізу специфіки прояву наративних стратегій самоідентифікації в сучасну добу.

В історії культури можна визначити такі форми наративної ідентифікації, як щоденник, мемуари, автопортрет. В добу масової культури ідентифікаційна стратегія реалізується в таких формах, як інтернет-блоги, соціальні мережі – Facebook, вконтакті, Timeline (програма, котра дозволяє вибудовувати події у хронологічному порядку, щоб зробити «лінію життя» користувача більш наочною), живі журнали, фотоальбоми.

Сучасною версією щоденника є блог (англ. blog, від web log – інтернет-журнал подій, інтернет-щоденник, онлайн-щоденник, веб-сайт, основний зміст котрого – записи, що регулярно додаються і містять текст, фотографії та інші зображення. Засобами конструювання ідентичності у блогосфері, «емблематичним образом ідентичності» слугують нік (нікнейм), аватар, підпис. Нік (англ. nickname, user name) – псевдонім, який використовує блогер. «Нікнейм в Інтернеті, напевно, важливіший за реальні і занадто подібні імена і не менш прісні прізвища, оскільки він є вашим обличчям в Мережі і при бажанні може відображати вашу справжню сутність, устремління та характер,» – так пояснюється важливість ніку для ідентифікації у блогосфері [17]. Графічною репрезентацією користувача є аватар – двохмірне зображення (іконка) або трьохмірна модель. Аватар (санскр. – «той, хто сходиться», «втілення»), «прояв» – в індуїзмі поняття, яке позначає феномен сходження божеств на землю та втілення їх як в людей, так і в інших смертних істот) може метафорично відображати зовнішність або характер людини. Підпис – це невеликі за обсягом висловлювання або афоризми, котрі також певним чином відображають особистість користувача. Але головний засіб саморепрезентації у блогосфері – розповідь про себе.

На відміну від традиційного щоденника, блог є публічною «сповіддю», передбачає сторонніх читачів, котрі можуть коментувати записи, вступати в полеміку з автором.

Блогосфера – одна з областей найбільш інтенсивного прояву особистісного начала в Мережі, де у нас на очах народжується жива, постійно оновлювана, динамічна особистісна історія. На думку деяких дослідників, модель персональної ідентичності, котра створюється в добу «Галактики Інтернет» за допомогою сучасних технічних засобів, органічно пов'язана з усією попередньою європейською традицією. Ця модель включає три складових: самоконструювання, безтілесність, множинність. Самоконструювання – це розвиток ідеї самотворення, відповідальності за свою особистість, усвідомлення її пластичності, можливості поглянути на неї як на проєкт, яка яскраво виражена у філософії європейського Відродження. Безтілесність – сучасна репліка присутньої у європейській філософії Нового часу ідеї суб'єкта як «безтілесного інтелектуального згустку». Множинність – здійснене ще в літературних практиках романтизму та літератури «потoku свідомості» відкриття децентрованої, «плинної» особистості [16].

Конструювання персональної ідентичності у блогосфері цілком правомірно можна розглядати як «реалізацію поетичної стратегії самовинаходу» [3], адже блогер постає перед Іншим як автор літературного тексту, демонструє свою обдарованість як художник, дизайнер, музикант. Разом з тим, він активно, творчо конструює свою «самість» у діалозі зі світом. Цей процес ідентифікації характеризують як управління ідентичністю, раціональне вибудовування свого образу, пошук істинної ідентичності [20].

Однак слід зазначити, що соціальні мережі дають не лише простір для творчої ідентифікації. Для масової людини (у тому розумінні, яке вкладає у це поняття Х. Ортега-і-Гасет) вони стають ігровим полем, де самовираження подекуди стає безкарною і не завжди невинною розвагою, де людина може сконструювати будь-який образ, навіть такий, котрий не має нічого спільного з її Я або котрий стає тим дзеркалом, що являє не реальний, а бажаний образ [9].

Внаслідок складності і неоднозначності процесу самовизначення можливі випадки хибної ідентифікації, коли людина асоціює себе з не властивими їй поглядами і намірами або невірно визначає свою соціальну, культурну, психологічну та іншу приналежність. Ця ситуація нерідко виникає тоді, коли людина співвідносить себе з певними персоніфікованими уявленнями, образними конструктами, котрі мають для індивіда яскраво виражену ціннісну значущість [4, с. 66-67].

Отже, ідентифікація може відбуватись не лише шляхом активного творення власного Я, а й пасивного відтворення вже існуючого і тиражованого ЗМІ образу «самості». Зокрема, таким зразком для наслідування нерідко виступають портретні медіатексти – оповіді про «героїв нашого часу» на сторінках гламурних журналів, у телепередачах.

«Самість» суб'єкта, сконструйована шляхом наслідування готової форми – це порожня «самість». Конструюючи образ «за чужим сценарієм», суб'єкт виявляється відчуженим від своєї «самості». Ідентичність, котра конструюється в модусі квазібуття, – це квазіістинна ідентичність [7, с. 136].

Процес набуття персональної ідентичності складний і тривалий. В його основі лежить розуміння цінності людської особистості, отже процес ідентифікації передбачає необхідність навчитись поважати себе як самоцінну особистість, встановлювати її межі та поважати особистість іншого.

Людське Я складається з багатьох Я-образів, кожен з яких відповідає певному аспекту зовнішньої реальності та внутрішньої індивідуальності людини. Організація Я як цілісної структури є результатом активної діяльності суб'єкта, котрий пізнає дійсність та збагачується індивідуальним досвідом.

Сучасна соціокультурна ситуація становить виклик людській ідентичності. Знайшовши адекватну відповідь на цей виклик людина зможе «створити себе». Однак це вимагає від суб'єкта значно більшої активності, ніж у попередні епохи: сучасна людина має свідомо обирати як саме – на якому фундаменті і з яких елементів конструювати своє Я і свою ідентичність. Цілісність особистості відображена не в

застиглій ідентичності, а в ідентичності, котра формується протягом усього життя. Ця жива, рухома єдність досягається подвійним напруженням духовних сил: «зосереджуючись, щоб віднайти себе, потім розосередитись, щоб збагатити свій внутрішній світ, і знову віднайти себе» [11, с. 150].

Саме тому «турбота про себе» і «турбота про буття-в-світі» (М. Гайдеггер) знаходить свій вияв у свідомому конструюванні ідентичності, котра, поєднуючи в собі «тотожність» і «самість» сприяє розкриттю людської сутності.

Бібліографічні посилання

1. Арендт Г. Становище людини / Ганна Арендт ; [пер. з англ. М. Зубрицької]. – Львів : Літопис, 1999. – 254 с.
2. Блинова О.А. Обретение персональной идентичности: диалектика индивидуального и социального / Ольга Александровна Блинова // Вестник Челябинского ун-та. Серия «Философия. Социология. Культурология». – 2009. – № 11(149). – С. 51–56.
3. Горный Е. Виртуальная личность как жанр творчества (На материале русского Интернета) [Электронный ресурс] / Евгений Алексеевич Горный. – Режим доступа : <http://www.netslova.ru/gornyy/vl.html>
4. Гуревич П.С. Проблема идентичности человека в философской антропологии / Павел Семенович Гуревич // Вопросы социальной теории. – 2010. – №4. – С. 63–87.
5. Ильин И.П. Нарратив [Электронный ресурс] / Илья Петрович Ильин // Постмодернизм. Словарь терминов. – М. : ИНИОН РАН (отдел литературоведения) – INTRADA, 2001. – Режим доступа : postmodernism.academic.ru/72/нарратив
6. Кон И. Идентичность [Электронный ресурс] / Игорь Семёнович Кон // Энциклопедия Кругосвет. – Режим доступа : www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/.../IDENTICHNOST.html
7. Кузнецова Л. В. Дурная бесконечность символического потребления / Лидия Васильевна Кузнецова // Философия и общество. – №3. – 2008. – С. 127–137.
8. Макинтайр А. После добродетели: исследования теории морали / Аласдер Макинтайр ; [Пер. с англ. В.В. Целищева]. – М. : Академический проект; Екатеринбург: Деловая книга, 2000. – 384 с.
9. Могилевская Г. И. Социальные сети как актуальный способ самовыражения массового человека [Текст] / Галина Исаевна Могилевская // Молодой ученый. – 2012. – №4. – С. 517–520.
10. Можейко М.А. Нарратив [Электронный ресурс] / Марина Александровна Можейко. – Режим доступа : <http://www.narratif.narod.ru/narratia.htm>
11. Мунье Э. Персонализм / Эмманюэль Мунье // Французская философия и эстетика XX века. – М. : Искусство, 1995. – С. 105–214.
12. Рикер П. Сам як інший / Поль Рикер ; [пер. з фр.]. – К. : Дух і Літера, 2000. – 458 с.
13. Рикёр П. Повествовательная идентичность / Поль Рикёр ; [пер. с фр.] // Герменевтика. Этика. Политика: Московские лекции и интервью. – М. : Изд. центр «Academia», 1995. – С. 19–37;
14. Рикёр П. Время и рассказ // Поль Рикёр ; [пер. с фр. Т. В. Славко]. – Т. 1–2. – М., СПб. : ЦГНИИ ИНИОН РАН : Культурная инициатива : Университетская книга, 1999–2000.
15. Труфанова Е.О. Человек в лабиринте идентичностей / Елена Олеговна Труфанова // Вопросы философии. – 2010. – № 2. – С.13–22.
16. Хитров А. Блог как феномен культуры [Электронный ресурс] / Арсений Вячеславович Хитров. – Режим доступа : ecsosman.hse.ru/data/518/878/1219/05-Hitrov.pdf.
17. Что такое никнейм, ник, nickname и как его придумать? [Электронный ресурс] . – Режим доступа : nick-name.ru/about/
18. Baszczak B. Tożsamość człowieka a pojęcie narracji / Błażej Baszczak // Analiza i Egzystencja. – 2011. – №14. – S. 123–140
19. Bauman Z. Płynne życie / Zygmunt Bauman. – Kraków : Wydawnictwo Literackie, 2007. – 248 s.
20. Faceted Identity: Managing Representation in a Digital World. Media Arts and Sciences School of Architecture and Planning. [Electronic resource]. – Access mode : www.danah.org/papers/Thesis.FacetedIdentity.pdf

Синькевич О.Б. Нарративная персональная идентичность в эпоху массовой культуры

Анализируются причины и следствия кризиса персональной идентичности в современную эпоху. Определяется историческая роль нарративного дискурса в формировании идентичности и особенности проявления нарративных стратегий самоидентификации в наше время. Рассматривается специфика конструирования нарративной идентичности под влиянием мейнстрима массовой культуры. Обосновывается бесперспективность пассивного воспроизводства тиражируемых массовой культурой образов и необходимость активного и ответственного создания собственного Я.

Ключевые слова: идентичность, идентификационная стратегия, нарратив, массовая культура

Sinkevych O. Narrative personal identity in the age of mass culture

Analyses the causes and consequences of the crisis of personal identity in the modern era. Determined

the historical role of narrative discourse in shaping identity and features of narrative strategies of identity in the modern day. Considered the specificity of the construction of narrative identity influenced by mainstream of mass culture.

The narrative - it's not real life, and his language construct that is essential, on the one hand, the impact of communication on the other - for self-awareness. Life Story brings us to an understanding of the dual nature of identity: a man always remains itself, and yet is constantly changing, enriching new experience. In the history of culture can define the following forms of narrative identity, as a diary, memoirs, self-portrait. In this day of mass culture identification strategy implemented new forms.

Modern versions of the diary is a blog - entries are added regularly and include text, photos or other images. By means of constructing identities in the blogosphere serve as your nickname, avatar, signature. Unlike traditional Blogs is a public «confession» provides third-party readers who can comment on entries, engage in debate with the author.

Blogosphere - one of the areas of most intense manifestation principle in personal networks, which are born alive, constantly updated, dynamic personal story.

Constructing personal identities in the blogosphere rightly be regarded as an implementation strategy of self-creation, because the blogger appears to others as the author of a literary text, showing his talent as an artist, designer and musician.

He is actively and creatively constructs a «self» in dialogue with the world. This identification process is described as identity management, sustainable building its image.

Note, however, that social networks provide not only a space for creative identity. For media person they are playing field where people can construct any image, even those who had nothing to do with her J.

Proved the hopelessness of the passive reproduction of duplicated mass culture of images and the need for an active and responsible creation of the own I.

Key words: identity, identification strategy, narrative, mass culture

Надійшла до редколегії: 28.03.2014

УДК 261.6

О. О. Волинець

Національний університет «Львівська політехніка»

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ПРО ВІЙНУ, МИР І ЗАГАЛЬНЕ БЛАГО

Проаналізовано позицію Католицької Церкви стосовно проблеми війни, агресії, насильства, як аморальних і неприйнятних способів вирішення міжнародних конфліктів. Досліджено запропоновані Церквою підходи до виключно мирних шляхів подолання суперечностей на міжнародній арені та ролі міжнародних організацій у налагодженні партнерських взаємовідносин між державами та побудові якісно нової системи міжнародних відносин.

Ключові слова: мир, міжнародне співтовариство, міжнародні організації, загальне благо, агресія, війна.

Події останніх місяців в Україні, що стали наслідком різкої зміни вектора зовнішньополітичного курсу влади, призвели до людських жертв. Загибель «небесної сотні» – мирних учасників протесту проти свавілля влади, викликало хвилю різкого осуду не лише мільйонів українських громадян, а й усього світового співтовариства. В Україні виникла загроза громадянської війни. Самоусунення Президента від виконання своїх обов'язків, в першу чергу, як гаранта цілісності та державного суверенітету, та надзвичайно високий ступінь активності громадянського суспільства сприяв утворенню нової, демократичної влади, яка знову проголосила курс на євроінтеграцію та розбудову демократичного суспільства. Однак, Україна, долаючи внутрішні конфлікти, опинилася перед загрозою зовнішнього втручання у свої внутрішні справи. Агресія Російської Федерації, в недалекому минулому дружньої держави та стратегічного партнера України, завершилась анексією Криму та його входженням на правах суб'єкта федерації до складу Росії. Акт агресії Російської Федерації проти України засудили всі демократичні держави світу. Європейський Союз, США, країни світового співтовариства, які будують свої зовнішньополітичні відносини на засадах демократії, міжнародні організації, зокрема ООН і, в першу чергу, Україна не визнали анексії Криму. Світ опинився перед загрозою III світової війни. У контексті реалій сучасного протистояння